

Hồi 40

Tương Y Vi Mệnh

Hai mẹ con đứng lặng nhìn nhau chẳng biết bao lâu, không gian khá yên tĩnh, chỉ có gió đêm vi vu thổi. Có một câu hỏi cứ mãi xoay chuyển trong đầu Tôn Mẫn:

- “Nếu hấn không đến thì sao ?”

Tuy chỉ là một câu hỏi với sáu chữ, nhưng có sức nặng tựa ngàn cân, dù Tôn Mẫn cố tạo dũng khí nhưng bà vẫn không dám nói ra. Vì bà sợ đáp án của vấn đề sẽ làm cho trái tim của ái nữ bà tổn thương. Bà đành khẽ nói một câu:

- Ồ ... Có gió nên thời tiết ...

Tuy chỉ là một câu nói bình thường dở dang, nhưng lại hàm chứa sự quan tâm vô hạn của một vị từ mẫu. Lại một luồng gió nữa thổi qua. Chung Tịch dẫn hai mẹ con Tôn Mẫn vào trọ ở một khách điếm, sau đó hấn đơn thân độc mã ra ngoài một mình.

Đêm khuya dần, tuy trải qua mấy ngày hành trình mệt mỏi, song Tôn Mẫn và Lăng Lâm vẫn không ai buồn ngủ. Hai người ngồi theo đuổi ý nghĩ của mình. Mãi đến canh ba, Chung Tịch mới quay trở lại. Hấn không đi bằng cửa chính mà đột nhập qua cửa sổ, điều này khiến hai mẹ con Tôn Mẫn kinh ngạc không ít. Càng kỳ quặc hơn nữa là hấn chẳng nói chẳng rằng mà đột nhiên bạt kiếm. Đêm lạnh, kiếm quang càng thêm lạnh, Tôn Mẫn và Lăng Lâm đều sững người.

Bỗng nhiên Tôn Mẫn cảm thấy một luồng khí lạnh từ dưới xương sống dâng lên, khiến thân người không rét mà run, bà ấp úng nói:

- Người ... người định làm gì thế ?

Chung Tịch vẫn thủy chung im lặng, mục quang nhìn đăm đăm thanh trường kiếm trong tay. Đêm có vẻ như im lặng hơn, gió có vẻ như mạnh hơn. Trong sự im lặng và lạnh lẽo đó, đột nhiên Chung Tịch cất giọng chậm rãi nói:

- Đệ tử đời thứ hai của chưởng môn Thiên Tranh Giáo là Thiên Long bang, phụng pháp mệnh mới truyền của Thiên Tranh Giáo chủ, đến đây lấy thủ cấp di liệt thể tử của Lăng Bắc Tu.

Nhất thời Tôn Mẫn cảm thấy như có tiếng sét bên tai, thân hình cũng đứng không vững nên liên tục di động. Bà loạng choạng lui ra sau một bước, “ầm” một tiếng, toàn bộ

bàn ghế bị tông ngã nhào ra đất. Hai mắt bà tròn xoe, cơ hồ như bà không tin vào mắt mình, cũng như không tin vào tai mình.

Bà buột miệng hỏi lại:

- Người nói cái gì ?

Chung Tịnh vẫn nhìn đăm đăm vào thanh trường kiếm trong tay, miệng lạnh lùng nói chậm rãi từng chữ:

- Đệ tử Thiên Tranh Giáo là Chung Tịnh, phụng mệnh giáo chủ đến đây lấy thủ cấp nhị vị, bây giờ cần tại hạ ra tay hay không, tùy nhị vị.

Hắn vừa dứt lời thì chợt nghe Lăng Lâm bật cười khanh khách, nàng nói:

- Được ! Được ! Đương nhiên là bọn ta cần người ra tay, lẽ nào người cho rằng bọn ta có thể tự sát sao ? Nhưng ta sợ rằng, hiện tại chưa chắc người là đối thủ của hai mẹ con ta.

Nàng vừa cười vừa nói, tiếng cười như hoa bay lá rụng, tựa như đột nhiên gặp phải chuyện nực cười nhất thế gian. Nhưng tiếng cười của nàng lại là tiếng cười thê lương, trong tiếng cười thê lương đó hàm chứa thứ gì, ngoài Chung Tịnh ra, ai cũng không thể lãnh hội được. Đôi mắt nàng đã long lanh ngấn lệ, hai giọt nước mắt từ từ lăn xuống đôi má hồng.

Thế nhưng mục quang của Chung Tịnh vẫn đăm đăm nhìn lên trường kiếm một cách lạnh lùng.

Tôn Mẫn nhìn qua Lăng Lâm, rồi quay sang nói với Chung Tịnh:

- Tuy người đối với ta như vậy, nhưng sư mệnh khó mà trái, ta rất hiểu nỗi khổ tâm của người, ta cũng chẳng hận người. Ta vốn lấy làm kỳ quái tại sao trên đường đi Tiêu Vô không hạ thủ với bọn ta, bây giờ ta mới biết, thì ra hắn muốn người đảm đương phần tội ác này.

Bà buông tiếng thở dài rồi nói tiếp:

- Bình sinh ta không biết mắng người, nhưng đối với hạng người như Tiêu Vô, dù ta dùng hết những lời lẽ ác độc nhất có trên đời này để chửi mắng hắn thì cũng cảm thấy chưa đủ.

Song mục của bà từ từ nhắm lại, bà nói tiếp:

- Ta biết, với sức lực của hai mẹ con ta, tuyệt đối không thể thoát khỏi độc thủ của hắn, dù người không động thủ thì đêm nay mẹ con ta cũng sẽ chết với tay người khác. Do vậy, ta rất vui mừng là mẹ con ta được chết dưới tay người, như thế cũng khá hơn là bị chết dưới tay bọn tặc tử khác của Thiên Tranh Giáo. Người cứ việc động thủ đi, bất luận võ công của người như thế nào, mẹ con ta cũng tuyệt đối không đánh trả.

Giọng của bà nhỏ nhẹ, chậm rãi nhưng thâm trầm, nói đến đây thì song mục đã nhắm chặt, chờ đợi Chung Tịnh ra tay. Lăng Lâm ngẩn người nhìn mẩu thân một lúc, nàng định nói gì đó nhưng lại thôi, cuối cùng nàng cũng nhắm mắt.

Đại địa trầm lặng như chết, ngay cả tiếng gió hình như cũng ngừng thổi trong chớp mắt đó. Thế nhưng Chung Tịnh vẫn đứng trơ trơ bất động, song mục thần thờ nhìn trường kiếm, lúc này trông hẵn như người vô hồn ...

Tôn Mẫn lại mở mắt, bà mỉm cười nói:

- Người mau động thủ đi, ta tuyệt không trách người, nếu người cảm thấy có đôi chút khó chịu thì sau khi mẹ con ta chết, xin người hãy chôn mẹ con ta ở một chỗ ...

Lăng Lâm cũng mở choàng mắt và tiếp lời:

- Sau đó, mong rằng người trở lại trước mộ, nói cho ta biết rốt cuộc Lã Nam Nhân có đến hay không ?

Nàng vừa dứt lời thì chợt nghe “soạt” một tiếng, trường kiếm của công công lay động, hoa kiếm rợp trời, kiếm phong lạnh buốt da thịt. Tôn Mẫn và Lăng Lâm lập tức nhắm mắt, cả hai chờ nhận cái chết.

Nào ngờ trường kiếm của Chung Tịnh phát ra mấy luồng kiếm khí bắn trên mặt đất cùng với những tiếng thở dài não nuột của hắn. Sau đó, bỗng nhiên hắn quay mũi kiếm, kề vào ngang cổ của mình.

Tôn Mẫn và Lăng Lâm cũng mở mắt cùng một lúc và cùng buột miệng kêu thất thanh. Nhất thời kinh hoảng, tuy thanh trường kiếm đã cập sát yết hầu của Chung Tịnh, song bọn họ chẳng biết làm thế nào xuất thủ giải cứu.

Lại một luồng gió nữa thổi qua. Theo đó là một tiếng cười khẽ lạnh lùng thâm trầm truyền vào. Cùng lúc, một đạo ô quang mang theo kinh phong uy mãnh, xuyên qua cửa sổ bay vào phòng.

“Choang !” một tiếng, trường kiếm của Chung Tịnh lập tức rơi xuống đất đánh “keng !”

Tôn Mẫn, Lăng Lâm đều kinh hãi lui bước.

Chung Tịnh cũng phất tay áo, xoay người một cách vội vàng hoảng loạn.

Trong bóng đêm dày đặc, chẳng biết từ khi nào, đã có một bóng người mặc trường bào đứng xa xa ngoài cửa sổ.

Tôn Mẫn và Lăng Lâm vận hết mục lực nhưng vẫn không sao nhìn thấy được diện mục của người đó. Chỉ thấy đôi mục quang của người đó tựa như hai chấm sao lấp lánh trong bầu trời đêm.

Nhất thời, hai mẹ con Tôn Mẫn cảm thấy trời đất vạn vật dường như đều biến sắc, vì tuy không thấy diện mục người đứng ngoài cửa sổ, nhưng lúc này bọn họ đã đoán biết, nhất định đó là Thiên Tranh Giáo chủ Tiêu Vô.

Lại một tiếng cười nhạt lạnh thấu xương, theo gió truyền vào, người ngoài cửa sổ chậm rãi nói:

- Chung Tịnh, ra đây !

Chung Tịnh cũng chẳng quay đầu nhìn lại, hấn chậm rãi tiến đến trước cửa sổ, khẽ tung người phóng ra ngoài, đoạn bước đến trước bóng người ngoài xa. Sau đó hấn quỳ gối, cung kính khấu đầu lạy ba lạy, đoạn chậm rãi đứng lên rồi lạng lẽ nép sang một bên. Thủy chung hấn chẳng nói một câu, thậm chí một chút thanh âm cũng chẳng phát.

Hai mẹ con Tôn Mẫn nhìn theo bóng hình hấn đến độ xuất thần, sau khi hấn lướt qua cửa sổ, bọn họ cảm thấy khí lạnh trong phòng chợt tăng lên. Lãng Lâm khẽ dịch động bước chân, đến nép sát vào người mẫu thân. Bao năm qua, hai mẹ con đáng thương này đã dựa vào nhau mà sống, bây giờ họ càng không muốn rời nhau nửa bước. Vì dù cả hai chết thì bọn họ cũng sẽ chết chung một chỗ.

Tôn Mẫn nhẹ nhàng đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của con gái mình. Nhất thời trong lòng bà chợt nảy sinh dũng khí. Dù đứng ngoài cửa sổ là một ác ma mà sức người khó đối kháng, nhưng vì ái nữ của mình, bà nhất định phải liều mạng một phen.

Bà siết chặt bàn tay Lãng Lâm và nói:

- Lâm nhi, đừng sợ !

Lãng Lâm chậm rãi lắc đầu, nói:

- Hài nhi không sợ, chỉ có điều ... chỉ có điều hài nhi hơi khó chịu, rốt cuộc người còn sống hay chết, đến giờ hài nhi cũng chẳng biết ...

Tôn Mẫn cắn chặt hai hàm răng, mục quang như ánh chớp dõi nhìn ra ngoài cửa sổ.

Nào ngờ, bóng người bên ngoài chợt cười khẽ một tiếng rồi chậm rãi nói:

- Các người đừng sợ, ta đến đây không có ý hại các người, các người hãy yên tâm đi.

Tôn Mẫn vừa kinh hãi vừa ngạc nhiên, nhất thời đứng thộn người ra như pho tượng. Bỗng thấy bóng người bên ngoài vung tay một cái, theo đó là một đạo kim quang xuyên qua cửa sổ vào phòng, “choang !” một tiếng, thì ra đó là một phiến kim la nho nhỏ.

Người ngoài cửa sổ chậm rãi nói:

- Phiến kia là này là bí vật chung thân của bốn giáo, từ nay về sau, hai mẹ con các người hành tẩu giang hồ hể gặp phải chuyện gì không thể giải quyết, xin cứ đem phiến

kim la vào bất cứ phố thị nào, gõ nhẹ ba tiếng thì tự nhiên có giáo đồ Thiên Tranh Giáo đến giúp đỡ.

Nói đoạn, người này phát tay áo một cái, rồi khẽ quát Chung Tịnh:

- Đi !

Bóng người lay động, chớp mắt đã ra ngoài xa mấy trượng rồi, dư âm một tiếng “Đi” vẫn chưa dứt, khiến người ta không thể phân biệt bóng người đó nói từ vị trí nào. Tôn Mẫn, Lăng Lâm kinh ngạc đưa mắt nhìn nhau. Chung Tịnh cũng sững sờ một lúc, nhưng hấn lập tức lướt theo bóng người kia. Màn đêm dày đặc, chớp mắt hai bóng người đã mất dạng.

Mẹ con Tôn Mẫn vẫn đứng chôn chân giữa phòng, trong lòng bọn họ dường như đã nhẹ đi rất nhiều, song lại tựa như vừa khoác vào vai một gánh nặng mới. Nếu không có phiến kim la dưới đất phát kim quang lấp lánh, thì mọi chuyện thật giống như một giấc mộng, một giấc mộng khiến con người khó tin được.

- “Tại sao tên ác ma Tiêu Vô lại bỏ qua cho bọn ta ? Chẳng những thế mà còn để lại phiến kim la này cho bọn ta để phòng thân !”

Dù Tôn Mẫn nghĩ mười năm, cũng không thể nghĩ ra nguyên nhân trong vấn đề này.

Sáng hôm sau, tức ngày mồng năm tháng năm tết Đoan Ngọ. Hai mẹ con Tôn Mẫn rời khách điểm, thẳng tiến tới Nam Hồ.

Nam Hồ nằm phía đông thành Gia Hưng, quanh hồ có dương liễu rủ xuống, trong hồ có hoa sen khoe sắc. Nước hồ trong vắt, mây trời soi bóng. Có thể nói là một danh hồ được thiên hạ biết đến.

Giữa hồ có một tiểu đảo, trên đảo này có Yêu Vũ Lô rất nổi tiếng. Trong tết Đoan Ngọ này, quanh bờ hồ có rất nhiều du nhân, trong lòng hồ cũng có không ít thuyền lớn thuyền bé qua lại. Chỉ thấy trên mặt nước xanh biếc là muôn hồng nghìn tía, nhiều sắc màu đan xen pha trộn vào nhau.

Tôn Mẫn và Lăng Lâm thấy trên Yêu Vũ Lô có hai bóng người đứng tựa lan can, nhưng trong đó là một đạo sĩ trung niên mặc lam y. Điều này khiến bọn họ bất giác thở dài, tỏ vẻ thất vọng. Bọn họ thất vọng là vì cho đến lúc này, bọn họ vẫn chưa thấy người mà bọn họ chờ đợi - Lã Nam Nhân.

Thế là hai người đi tìm ở các danh lam thắng cảnh quanh Yên Vũ Lô như: Giám Đình, Lăng Hương Thủy Tạ, Đại Sĩ Các, Cô Vân Di, Ngư Lạc Viên, Bích Ngọc Đình. Đâu đâu cũng đầy du nhân, nhưng Lã Nam Nhân vẫn như bóng nhạt trùng khơi.

Cuối cùng bọn họ quay trở lại Yên Vũ Lô chờ đợi, hai mẹ con đứng bất động nơi lan can, dù sau lưng có vài thanh niên buông lời trêu chọc, nhưng hình như bọn họ căn bản không nghe thấy .

Người càng lúc càng đông, trong lòng Lăng Lâm càng lúc càng nóng như lửa đốt. Lúc này trong đôi mắt của nàng xuất hiện vài gợn mây hồng, nàng lấy làm kỳ quái là tại sao Tiêu Vô lại nhất định chọn nơi thế này để ước hẹn. Bất giác Lăng Lâm thầm nghĩ:

- “Lã Nam Nhân không đến đã đành, nhưng tại sao tên ác ma Tiêu Vô cũng không đến ?”

Thế là nàng khẽ hỏi mẫu thân, nhưng câu trả lời của Tôn Mẫn chỉ là cái lắc đầu ảo não. Mà dù Tiêu Vô có đến thì bà cũng không thể nào nhận ra.

- “Lẽ nào song phương đã đến và đã đi ? Không thể như vậy ... không thể như vậy ...”

Mấy câu này liên tục xoay chuyển trong đầu Lăng Lâm, và mỗi lần xoay chuyển là như có thiết chùy nện vào đầu nàng.

Hoàng hôn dần buông, màn đêm cũng dần buông.

Đèn đóm quanh hồ đã chớp nháy như những ánh sao, cảnh đêm trên Nam Hồ đẹp hơn ban ngày rất nhiều. Nhưng đêm cũng dần khuya và du nhân cũng thưa vắng dần ... Thỉnh thoảng chỉ có vài tiếng mái chèo khua nước từ xa vang vọng lại. Ấy vậy mà trên lan can Yên Vũ Lô vẫn còn hai bóng người, bọn họ đứng bất động như muốn thách thức trời đất.

- Ôi ! Sợ rằng hấn không thể tới rồi !

Cuối cùng Tôn Mẫn buông một tiếng thở dài, và bà đã tốn không ít khí lực mới nói ra được một câu như vậy. Trong khi tay bà vẫn nắm chặt tay Lăng Lâm, tuyệt nhiên không dám buông lời.

Nhưng lúc này dường như Lăng Lâm đã hoàn toàn chai cứng, nàng dõi ánh mắt vô thần nhìn như những ánh đèn chớp nháy từ các khoang thuyền trên hồ, rồi bỗng nhiên thở dài náo ruột:

- Người ... người không đến ... thật rồi ...

Thân hình nàng hơi khụy xuống rồi từ từ ngã tới trước.

Tôn Mẫn kinh hãi kêu thất thanh một tiếng, bà vội xuất thủ chụp lấy thắt lưng nàng giữ lại và nói:

- Lâm nhi, ngươi làm sao thế ?

Không có tiếng trả lời, hơi thở của Lăng Lâm cũng trở nên yếu ớt, dung diện xinh đẹp của nàng trắng nhợt như tờ giấy trong gió đêm, đôi tay mềm nhũn và lạnh như băng.

Tôn Mẫn đang hoang mang thì đột nhiên có một mảnh giấy vàng nhạt từ ngoài lan can bay vào, bà vội xuất thủ chụp lấy. Tuy trong đêm nhưng nhờ có ánh sao và ánh đèn từ những thuyền xung quanh, nên Tôn Mẫn vẫn đọc được nội dung trên mảnh giấy:

“Đợi lâu không đến, ta đi trước đây !”

Tôn Mẫn buột miệng quát khế một tiếng:

- Tiêu Vô !

Đoạn, bà đặt Lăng Lâm nằm xuống sàn Yêu Vũ Lô, rồi tung mình lên nóc nhà, gió đêm phần phật, tứ bề im lặng, chỉ có ánh đèn từ những thuyền trên hồ chớp tắt sáng, lay động không thôi, nào thấy bóng người gì đâu, bà ngớ người giây lát rồi quay trở lại lan can, Lăng Lâm vẫn nằm hôn mê, hơi thở của nàng tuy rất yếu nhưng chứa đầy bi thương u oán. Gió đêm thổi qua, mang theo hơi thở nhẹ của nàng đi mãi tận nơi xa.

- o O o -